

Emil Petersen: Jeg er enig med Venstres Ordfører og de andre Partiers Ordførere i, at Lovforslaget, som det foreligger, i Hovedsagen træffer det rigtige og er godt underbygget, men derfor kan der godt paa et eller andet Punkt være noget at ændre. Forinden jeg gaar over til at tale om saadanne Ændringer, vil jeg for at faa Klarhed over den rette Forstaaelse af Lovforslaget bede den højtærede Indenrigsminister besvare et Par Spørgsmaal.

Med Hensyn til § 1 a., hvor der er Tale om, at al Avl af Rug og Hvede skal afleveres med Undtagelse af 3 pCt. Frarensning samt det, der skal bruges til Saasæd, vil jeg spørge, om den samme Bestemmelse kommer til at gælde, naar der er Tale om det Kvantum Korn, som Landmændene skal aflevere, om de 3 pCt. Frarensning skal inkluderes i den Mængde, som Landbrugeren maa beholde. Angaaende Saasæden ønsker jeg, at det maa staa klart, om Bestemmelsen blot gælder den Saasæd, som benyttes af vedkommende Landmand selv til Udsæd i hans egen Mark, eller den ogsaa gælder Saasæd, som leveres til andre Landmænd. Der er klaget over, at nogle Landmænd ikke har saaet Vintersæd forrige Efteraar og altsaa ikke kan høste Vintersæd i Aar. Hvis nu disse Landmænd skulde være kommet paa bedre Tanker og ønske at saa Rug og Hvede, en af Delene eller begge Dele, skulde det dog gerne være saaledes, at de kunde faa den nødvendige Saasæd, og der vil jeg finde det naturligt, at disse Landmænd mod betryggende Sikkerhed for, at den Sæd, de havde tænkt at anvende som Saasæd, virkelig anvendes som saadan, kunde købe hos deres Kolleger den nødvendige Saasæd. Endvidere ved enhver praktisk Landmand, at det, for ikke at faa Sygdom paa Marken, er nødvendigt at skifte Saasæd en Gang imellem, og det forekommer mig, at man ikke burde unddrage Landmændene denne Ret til at bytte, eventuelt sælge Saasæd, naar man kun har Sikkerhed for, at den bliver anvendt som saadan.

Det kan ikke nægtes, at der med det foreliggende Lovforslag gøres et dybt Indgreb i den frie Dispositionsret, som Landmændene hidtil har haft over deres Høst, og navnlig i et Aar som indeværende Aar, hvor det tegner til, at Høsten i store Dele af Landet bliver under, nogle Steder endog langt under Middelhøst, vil det af Landmændene føles som et stærkt Indgreb og som et virkeligt Savn, naar de skal aflevere den Sæd, som Lovforslaget forudsætter

er nødvendigt, at de afleverer. Jeg er vis paa, at hos mange Landmænd vil den Bekymring opstaa: hvorledes skal jeg slippe igennem med den Sæd, som bliver tilmaalt mig, efter at jeg har afleveret, hvad jeg er forpligtet til? Jeg har ganske vist lagt Mærke til, at Lovforslaget forudsætter, at der under visse Forhold skal tages Hensyn, saa at Landmændene ikke kommer til at aflevere efter den fulde Jordskyld, det gælder saaledes, hvor der er Tale om Hedejord og Skov samt om Engarealer, ud over 10 pCt. af Arealet. Jeg tror ogsaa, det er forsvarligt, at der gøres saadanne Undtagelser, og ligeledes at der, hvor Jorden er vurderet meget højt som Følge af dens gode Beliggenhed som Byggeplads, kun bliver leveret Korn i Forhold til Jordens Ydedygtighed ved almindeligt Landbrug, men jeg tror ikke, at disse Fradragsregler vil komme til at virke ens over det hele. De, som har Engarealer, er forholdsvis gunstigt stillede med Hensyn til at have det fornødne Foder til deres Kreaturer, Engen giver Græs, som i visse Maader kan erstatte Korn og andet Foder; ligeledes er de, som har Lejlighed til at dyrke betydelige Arealer med Foderroer, gunstigt stillede med Hensyn til at have de fornødne Foderenheder til deres Kreaturer. Ulige ugunstigere er man stillet i de Egne, hvor Frødyrkningen er stærkt gennemført. Forholdet afhænger i nogen Grad af, hvilken Slags Frø der dyrkes. Er det Græsfø, bliver der altid noget, som navnlig i de foderknappe Aar kan benyttes til Foder til Kreaturerne, men hvor der dyrkes visse Arter som Turnips og lign., som de paagældende Landbrugere ikke har kunnet blive fri for at dyrke og ikke nu kan gaa bort fra at dyrke, vil de komme til at savne de fornødne Fodermængder fra visse Dele af deres Arealer. Men værst vil det formentlig efter Lovforslagets Regler paa dette Omraade gaa ud over de sukkerroedyrkende Egne.

I Foraaret blev der fra mange Sider rettet en Opfordring til Sukkerroedyrkerne om vedblivende at dyrke Sukkerroer, eventuelt at udvide Sukkerroearalerne, for at man kunde have dette vigtige Fødemiddel, som Sukker er, i rigelig Mængde. Opfordringen blev efterkommet, men nu er Forholdet det, at hvor der dyrkes Roer — det gælder ogsaa Sukkerroer —, kan der ikke dyrkes anden Afrøde. I Regelen maa de, der dyrker Sukkerroer, dyrke et i omtrent tilsvarende Grad mindre Areal Korn. Men hertil kommer den Omstændighed, at Jordskylden i Regelen er forholdsvis meget høj